

Arrest

nr. 151 432 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat E. VAN DIJK en advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat DE MULDER verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt aangevuld op 16 juli 2010, 25 augustus 2010, 1 oktober 2010 en 23 december 2010.

Op 9 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 en aanvullingen dd 16.07.2010, 25.08.2010, 01.10.2010 en 23.12.2010 werd ingediend door:

*K., F. (R.R.: ...)
nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor d.d. 06.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 01.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels gewest d.d. 03.10.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, alsook een werkbepoofte en een arbeidscontract, is lovenswaardig doch zij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op een prangende humanitaire situatie namelijk dat zij er alleen voor zou staan in haar land van herkomst, dat ze alleenstaande zou zijn, en dat ze als gehandicapte vrouw aangewezen zou zijn op haar familie. Haar naaste familie zou in België wonen en ze zou persoonlijke verzorging krijgen van haar Belgische zus en de rest van haar familie in België. Uit het dossier van betrokkene blijkt echter dat zij nog familie (namelijk haar ouders en broers) heeft in Turkije. Zij toont niet aan waarom haar familie die in Turkije woont haar niet zouden kunnen verzorgen.

Wat de medische elementen betreft, de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 8 mei 2012.

Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/02/2012, wordt aan K., F. (V) geboren te (...), op (...), van TURKIJE nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 7 juni 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 8 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
o Regelmatig verblijf verstreken sinds 08.01.2004*

indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 8 mei 2012.

2. De rechtspleging

Op de zitting blijken beide advocaten te willen optreden voor verzoekster en verklaart advocaat A. HAEGEMAN tevens dat woonplaatskeuze wordt gedaan op het adres van advocaat B. DE MULDER Heilige Bloedbaan 255, 2320 Hoogstraten. Aangezien deze wijziging van woonplaatskeuze niet conform artikel 39/58 van de vreemdelingenwet gebeurde, kan de Raad hiermee geen rekening houden. De gekozen woonplaats ten kantore van advocaat E. VAN DIJK, zoals opgegeven in het verzoekschrift, blijft behouden.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende

vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), te meer nu tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

Gelet op het voorgaande dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan betreffende de door verweerder opgeworpen excepties van belang aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens een schending van de redelijke termijn aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"9.1.2.1 De uitdrukkelijke wil van de overheid om te regulariseren

Verzoekster diende haar aanvraag in met verwijzing naar de overheidsinstructies van 19 juli 2009.

Uit de hele totstandkoming van de instructies van 19 juli 2009 van overheidswege, kan verzoekster afleiden dat de overheid de wil had of heeft om in bepaalde omstandigheden over te gaan tot de toekenning van de machtiging tot verblijf.

De overheid gaf via verschillende média te kennen dat zij gedurende een bepaalde periode, een regularisatiecampagne, soepeler te werk zou gaan en bepaalde vreemdelingen meer kansen zou bieden op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het engagement of de duidelijke wil van de Staatssecretaris om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van bepaalde groepen van vreemdelingen gegrond te verklaren en goed te keuren, blijkt opnieuw uit een citaat van de verwerende partij (Belgische Staat) in arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009:

"In deze stelt de bestreden instructie de contouren vast waarbinnen de bevoegde staatssecretaris met consensus van zijn collega 's in de regering, zijn bevoegdheid bij het verlenen van een machtiging tot verblijf aan een bepaalde groep vreemdelingen zou kunnen uitoefenen". (pg. 7, voorlaatste alinea).

De Staatssecretaris beroept zich bij het uitvoeren van de instructies van 19 juli 2009 op zijn bevoegdheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen. De mogelijkheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen werd overigens ook erkend door de Minister van Binnenlandse Zaken bij de parlementaire voorbereiding van de voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: "Het is perfect mogelijk dat de diensten, na de goedkeuring van de ter bespreking voorliggende wetsontwerpen, een aantal schriftelijke richtsnoeren ontvangen waarin de door de minister opgesomde criteria en voorwaarden nader worden toegelicht; (Arrest-RvSt nr. 198.769 van 9 december 2009, pagina 7).

Met haar arrest nr. 198.769 vernietigde de Raad van State op 9 december 2009 echter de overheidsinstructies van 19 juli 2009 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Ook met haar arrest nr. 251.571 van 5 oktober 2011 bevestigt de Raad van State dat aan de overheidsinstructies van 19 juli 2009 geen bindende kracht kan gegeven aangezien deze een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, houdende de voorwaarden om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te kunnen dienen. Evenmin mag de Staatssecretaris deze bevoegdheid niet a priori uithollen door verschillende bindende criteria op te leggen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat immers geen criteria waaraan de regularisatieaanvraag dient te voldoen om gegrond of ongegrond verklaard te worden.

Dit is dan ook de reden waarom DYZ in de eerste paragraaf van de bestreden beslissing benadrukt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn bij de beoordeling van het dossier van verzoekster.

Niettegenstaande de vernietiging van de (bindende criteria van) de instructies van 19 juli 2009, dient de Staatssecretaris binnen haar (ruime) appreciatiebevoegdheid wel rekening te houden met de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

De beleidsvrijheid van de Staatssecretaris is begrensd daar waar het o.a. het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid dient te respecteren.

Wanneer de overheid op zeer formele wijze aan de burgers aankondigt welke beleidslijn zij zullen volgen, creëren zij rechtmatige verwachtingen van die burgers dewelke zijn gesteund op deze vaste gedragslijn of de beloftes van overheidswege.

9.1.2.2 Toetsing van de bestreden beslissing aan de algemene rechtsbeginselen & beginselen van behoorlijk bestuur

9.1.2.2.1 Definities

Rechtszekerheid houdt in dat de burgers in staat worden gesteld om het positief recht dat op hen van toepassing is, te kennen. De burgers moeten de rechtsgevolgen van hun handelingen en hun gedrag op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van de regelgeving en van de administratieve praktijken.

Om de rechtszekerheid te vrijwaren, moet de administratie zich inspannen om de burger binnen een redelijke termijn vertrouwd te maken met de regels die op hem van toepassing zijn. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat van de burger niet mag worden verwacht dat hij rekening houdt met voorschriften die niet of laattijdig bekend zijn gemaakt, of met beslissingen met een individuele draagwijdte die hem niet werden meegedeeld. De rechtszekerheid verbiedt dat terugwerkende kracht wordt verleend aan wettelijke en réglementaire bepalingen. De rechtszekerheid garandeert een gelijke en onpartijdige behandeling, stelt grenzen aan de vrijheid van de administratie en sluit willekeur uit.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Het gelijkheidsbeginsel garandeert dat de administratie alle burgers gelijk behandelt en tussen hen geen ongeoorloofd onderscheid invoert.

De materiële zorgvuldigheidsplicht houdt een controle in van de evenwichtige beoordeling van alle belangen die betrokken zijn bij de beslissing.

9.1.2.2.2 Belofte van overheidswege - kenbaar maken van beleidslijnen – creëren van vertrouwen - schending van dit vertrouwen en verbreking belofte

Vooreerst werd in maart 2008 aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekster, kenbaar gemaakt dat een regularisatiecampagne zou volgen in de toekomst en dat deze bepaalde kansen zou creëren voor zij die o.a. reeds enige tijd in het Rijk verbleven.

Vervolgens werd die regularisatiecampagne in een instructienota gegoten op 19 juli 2009, hetgeen meer duidelijkheid verschafte aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekster.

De aanvragen ingediend tussen 15/09/2009 en 15/19/2009 zouden in ieder geval in het kader van de instructienota van 19 juli 2009 beoordeeld worden. De instructienota houdt verschillende, niet-bindende, criteria in dewelke als leidraad gehanteerd KUNNEN worden.

Verschiedende aanvragen van vreemdelingen werden gegrond verklaard, bij toepassing van de instructienota van 19 juli 2009. Niettegenstaande de nietigverklaring van de instructies van 19 juli 2009 op 09/12/2009 door de Raad van State (voor zover de criteria als bindende criteria werden aangewend), beloofde de Staatssecretaris namelijk de criteria vooropgesteld door de instructies van 19 juli 2009 in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid te blijven toepassen.

Alle vreemdelingen die een aanvraag tot machtiging tot verblijf hadden ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet kregen de zekerheid dat de criteria nog steeds zou worden toegepast. Ook verzoekster kon hierop vertrouwen.

Wanneer de overheid op zeer formele wijze aan de burgers aankondigt welke beleidslijn zij zullen volgen, creëren zijn rechtmatige verwachtingen van die burgers dewelke zijn gesteund op deze vaste gedragslijn of de beloftes van overheidswege.

Vele regularisatiedossiers werden intussen goedgekeurd, waarbij in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris de criteria uit de instructies van 19 juli 2009 als 'positieve criteria' werden toegepast. Verzoekster bedenkt zich dat de instructies van 19 juli 2009 reeds vernietigd werden in het verleden, op 9/12/2009 en dat de Staatssecretaris zich toch engageerde de instructies te blijven toepassen om de rechtszekerheid en het vertrouwen van de burgers (vreemdelingen) in de overheid niet te schaden.

Op 5 oktober 2011 bevestigde de Raad van State met haar arrest nr. 251.571 dat aan de overheidsinstructies van 19 juli 2009 geen bindende kracht kan gegeven aangezien deze een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis Vreemdelingenwet, houdende de voorwaarden om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te kunnen dienen. Verzoekster ziet een sterke ongelijkheid tussen de dossiers waarin een beslissing werd genomen voor 5 oktober 2011 en de dossiers waarin er na 5 oktober 2011 nog een beslissing genomen diende te worden.

Verzoekster kan zich ni et van de indruk ontdoen dat wanneer haar dossier sneller was behandeld, zij een andere uitkomst had mogen verwachten.

In haar beleidsverklaring van 2012/2011 (DOC 53, 1964/009) bepaalt de Staatssecretaris dat iedere aanvraag binnen een termijn van 6 maanden zal worden behandeld.

- De aanvraag van verzoekster werd ontvangen door de burgemeester van Antwerpen op 15/12/2009.

Zij werd pas acht maanden later overgemaakt aan DVZ Brussel, op 11/08/2010.

- Het duurde tot 01/03/2011 alvorens een voorwaardelijk positieve beslissing werd genomen, opnieuw zeven maanden later.

- Een definitieve beslissing werd pas genomen op 09/02/2012, twee jaar en twee maanden na de aanvraag!

Verzoekster kan zich met van indruk ontdoen dat wanneer haar dossier sneller was behandeld, en er een definitieve beslissing voor 05/10/2011 was genomen, dat zij zich wel had kunnen blijven beroepen op de 'positieve criteria' zoals uiteengezet in de overheidsinstructies van 19 juli 2009. Verzoekster diende haar aanvraag in op basis van verschillende criteria, doch kreeg zij een voorwaardelijke positieve beslissing op basis van één bepaald criterium: 2.8B.

Indien het dossier van verzoekster sneller was behandeld, zou de voorwaardelijke en definitieve beslissing eerder zijn gevallen, en zou verzoekster ten overstaan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de toepassing van de andere in de aanvraag ingeroepen criteria (die mogelijks recht gaven op een onbepaald verblijf) hebben kunnen vragen, doch voordat de rechtspraak van 05/10/2011 uitgesproken was waarna de voormelde positieve criteria onverbiddelijk met langer worden toegepast.

Verzoekster wijst op de ongelijkheid tussen haar dossier en de dossiers definitief afgehandeld voor deze wijziging. Verzoekster begrijpt niet waarom de gedane beloften en engagementen van 2009 thans/plots niet langer op haar van toepassing zijn.

9.1.2.3 De bestreden beslissing geeft niet duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen — schending motiveringsplicht & zorgvuldigheidsplicht

9.1.2.3.1 Bestreden beslissing bevat tegenstrijdigheden

Verzoekster diende haar aanvraag tot verblijf in op 15/12/2009 bij de burgemeester van Antwerpen. Acht maanden later op 11/08/2010 werd de aanvraag, na positieve woonstcontrole, overgemaakt door de Stad Antwerpen aan DVZ Brussel.

Op 01/03/2011 besliste DVZ de aanvraag van verzoekster ontvankelijk doch slechts voorwaardelijk gegrond te verklaren. (stuk 3)

DVZ oordeelde op 01/03/2011 :

"U lever de ook het bewijs van een duurzame verankering in België. "Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen équivalent aan het minimumloon. "

"Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. "

DVZ maakte aldus officieel bekend dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk was en dat zij deels gegrond was op basis van de duurzame lokale verankering van verzoekster en haar werkbereidheid.

DVZ stelde vast dat verzoekster voldeed aan de elementen die een verblijf op basis van artikel 9bis VW kunnen rechtvaardigen:

Sociaal netwerk / duurzame lokale verankering

- Kennis der landstalen

- Werkbereidheid

Verzoekster legde verschillende bewijzen voor waaruit blijkt dat zij een sociaal en familiaal netwerk heeft in België, dat zij een leven/toekomst heeft opgebouwd in België, dat zij de landstalen kent en werkbereid is.

Daar waar DVZ op 01/03/2011 de integratie, talenkennis, werkbereidheid, banden met België (= duurzame en lokale verankering) voldoende achtte om een tijdelijk verblijf van één jaar toe te kennen aan verzoekster, stelt DVZ op 09/02/2012 plots dat deze niet langer volstaan om een verblijfsrecht te krijgen.

In haar beslissing van 09/02/2012 lijkt DVZ plots terug te komen op een eerder gemaakte beslissing.

Daar waar DVZ op 01/03/2011 oordeelde dat het feit dat verzoekster duurzaam en lokaal verankerd is en werkbereid is, voldoende elementen zijn om verzoekster, onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart, te regulariseren, keert DVZ zich tegen haar eigen beslissing van 01/03/2011 met haar beslissing van 09/02/2012 door te stellen dat:

"Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, alsook een werkbelofte en een arbeidscontract, is lovenswaardig doch zij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst. Verzoekster begrijpt deze ommekeer niet. Verzoekster begrijpt niet hoe de administratieve overheid tot deze beslissing is kunnen komen.

DVZ kan niet terugkomen op haar eerder gemaakte beslissing. Dit getuigt van willekeur en/of gebrek aan grondige studie van het dossier door DVZ.

De vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State in haar rechtspraak van 09/12/2009 en 05/10/2011 verantwoordt deze ommekeer met. De Staatssecretaris heeft al die tijd al een ruime discretionaire bevoegdheid gehad om deze elementen van duurzame lokale verankering in concreto te beoordelen.

DVZ had klaarblijkelijk geen instructies van de Staatssecretaris nodig om zich op te baseren om te beslissen tot de ontvankelijkheid.

' In de beslissing van 01/03/2011 werd de voorwaarde ' opgelegd om een arbeidskaart B voor te leggen. Verzoekster kan dit niet aangezien deze werd geweigerd. DVZ weet heel goed dat zij niet louter en alleen op basis van dit element de aanvraag van verzoekster kunnen afwijzen.

Dit zou getuigen van het toepassen van critérium 2.8B van de vernietigde instructies als een bindend negatieve critérium, hetgeen in strijd is met de wet en de rechtspraak van de Raad van State.

Vermoedelijk heeft DVZ dan ook geoordeeld dat zij andere argumenten, naast de weigering arbeidskaart, naar voren moesten brengen opdat de weigeringsbeslissing stand zou houden.

Echter, op basis van identiek hetzelfde dossier komt DVZ tweemaal tot een verschillende beslissing in de beoordeling van de gegrondheid van het dossier.

Verzoekster begrijpt de ommekeer van DVZ niet. DVZ schendt haar formele motiveringsplicht. Aangezien er geen nieuwe elementen in het administratief dossier van DVZ voorhanden zijn die een tegenstrijdige beoordeling kunnen verklaren, schendt DVZ haar zorgvuldigheidplicht wanneer het op basis van exact dezelfde elementen de ene keer beslist dat deze volstaan en de andere keer beslist dat zij niet afdoende zijn om een verblijf te verkrijgen.

9.1.2.3.2 Bestreden beslissing is onduidelijk

Verzoekster zou er op mogen vertrouwen dat, naast het feit dat DVZ geen willekeur mag toepassen, haar dossier met alle daarin vervatte elementen aan een grondig onderzoek wordt onderworpen

Uit de bestreden beslissing van DVZ van 09/02/2012 blijkt duidelijk dat er geen afweging werd gemaakt van de gehele individuele situatie van verzoekster. De aangevoerde elementen werden onvoldoende onderzocht en in concreto beoordeeld.

Zoals eerder vermeld neemt DVZ tegenstrijdige beslissingen omtrent de integratie/duurzame lokale verankering van verzoekster. Daarnaast worden andere elementen niet besproken. Verzoekster weet dan ook niet of DVZ rekening heeft gehouden met deze elementen.

Zo was een doorslaggevende factor voor verzoekster om een aanvraag tot regularisatie in te dienen het feit dat zij in het verleden een legaal verblijf had in het Rijk. DVZ erkent dit in de bestreden beslissing, doch gaat er niet verder op in:

"Regelmatig verblijf verstreken sinds 08.01.2004. "

Verzoekster besprak dit element uitvoerig in haar aanvraag tot regularisatie door alle relevante stukken toe te voegen waaruit bleek dat zij in het verleden een (tijdelijk) legaal verblijf had, en dat zij in het verleden DVZ meermaals aanschreef om dit verblijf te verlangen of regulariseren.

Het feit dat verzoekster reeds in oktober 2003 legaal in het verbleef en dat zij in de tijd die daarop volgde, heeft getracht haar verblijf te verlengen/regulariseren, is een essentieel element voor het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag tot verblijf van 15/12/2009.

Het feit dat DVZ dit element niet bespreekt, creëert onduidelijkheid bij verzoekster. Zij is in het ongewisse over het feit of DVZ met deze belangrijke elementen rekening heeft willen houden bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van 15/12/2009.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ niet nader ingaat op het eerdere legale verblijf en eerdere pogingen tot het bekomen van een legaal verblijf. Het is aan DVZ om in elk individueel dossier rekening te houden met alle daarin vervatte stukken. Het betreft immers een essentieel onderdeel van de regularisatieaanvraag van verzoekster.

Daarnaast spreekt DVZ ook niet over de vele verschillende familieleden (neven, nichten, nonkels, etc...) van verzoekster, geïdentificeerd door verzoekster bij haar aanvraag.

Verzoekster kan haar beroepsmogelijkheden onvoldoende inschatten. DVZ ging onzorgvuldig te werk door bepaalde elementen te negeren.

9.1.2.4 "Prangende Humanitaire Situatie "

Verzoekster bevindt zich in een prangende humanitaire situatie. Haar situatie is dermate klemmend dat zij er zich niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering en schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zouden kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Bij haar aanvraag dd. 15/12/2009 deed verzoekster hier beroep op en verwijst naar criterium 2.3 dat in via de instructies van 19 juli 2009 het leven werd geroepen voor familieleden (tot de derde graad) van een EU-burger of Belg die voor hun levensonderhoud ten laste zijn van deze EU-burger of Belg wanneer zij hier inwonen en ernstige gezondheidsproblemen hebben die een persoonlijke verzorging vereisen.

Verzoekster heeft polio, een chronische medische aandoening, waardoor zij zeer slecht te been is en steeds voor hulp terugvalt op haar familie, voornamelijk haar zus S. K.

In haar land van herkomst staat verzoekster er alleen voor. Zij is een alleenstaande, gehandicapte vrouw, en volledig aangewezen op haar familie. Zij woont in bij haar Belgisch zus te Antwerpen, die voorziet in haar levensonderhoud en de noodzakelijke persoonlijke verzorging van verzoekster.

Het criterium 2.3 werd in het leven geroepen ter verduidelijking van de situatie waarin verschillende vreemdelingen of 'derdelanders' zich bevinden: derdelanders die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging op grond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwetvallen kunnen aanspraak maken op een soepelere toepassing van de Europese richtlijn 2004/38.

Zolang DVZ niet verwijst naar de instructies van 19 juli 2009 en deze geenszins als bindende criteria of als een vaste checklist hanteert, kan DVZ zonder enig probleem de criteria opgesomd in de instructies van 19 juli 2009 als voorbeeld gebruiken. Een niet-limitatieve lijst van voorbeelden die een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden verantwoorden.

DVZ haalt in de bestreden beslissing echter aan dat verzoekster voldoende banden met Turkije heeft, terwijl zij echter al sinds eind 2003 (bijna 9 jaar) in België woont.

DVZ stelt dat: "uit het dossier van betrokkene blijkt echter dat zij nog familie (namelijk haar ouders en broers) heeft in Turkije. Zij toont niet aan waarom haar familie die in Turkije woont haar niet zouden kunnen verzorgen. "

Verzoekster toont aan al negen jaar lang door haar zuster verzorgd te worden in België.

Verzoekster bestelde een kopie van het administratief dossier van DVZ, doch kon geen enkel document terugvinden waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster verzorging, steun en bijstand zou kunnen krijgen in Turkije. Verzoekster begrijpt de motivering van DVZ dan ook helemaal niet.

DVZ verwijst naar een, volgens de kopie van het administratief dossier, onbestaand stuk.

Verzoekster kan zich dan ook moeilijk verdedigen op dit vlak of haar beroepsmogelijkheden inschatten. DVZ schendt haar formele motiveringsplicht door onduidelijk te motiveren over welk bewijsstuk het zou moeten gaan.

9.1.2.5 Artikel 9bis VW versus artikel 9ter VW

In een laatste punt baseert DVZ zijn weigeringsbeslissing op het feit dat een vreemdeling geen medische gegevens of toestand mag aanhalen in zijn of haar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Opnieuw dient benadrukt te worden dat artikel 9bis VW geen criteria voorziet opdat de aanvraag conform artikel 9bis ontvankelijk of gegrond verklaard kan of moet worden.

Indien verzoekster medische elementen voorlegt, doet zij dit om aan te tonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, hetgeen een aanvraag tot verblijf bij de burgemeester van haar woonplaats in België kan rechtvaardigen.

Aangezien de aanvraag van verzoekster ontvankelijk werd verklaard, aangezien aldus werd erkend dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt, is thans de argumentatie van DVZ niet relevant. DVZ spreekt zichzelf tegen door enerzijds te aanvaarden dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt, en anderzijds de medische elementen niet te willen beoordelen.

Verzoekster diende nooit eerder een aanvraag in op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waardoor de voorgelegde (medische) elementen in aanmerking dienen genomen te worden voor hun aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis.

Opnieuw voegt DVZ een onwettige voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat medische elementen in het kader van een aanvraag conform artikel 9bis VW niet of nooit weerhouden kunnen worden omdat zij "buiten de context vallen van artikel 9bis" en dat er in de regularisatieaanvraag van verzoekster "aan deze medische elementen geen verder gevolg kan worden gegeven". Noch artikel 9bis, noch artikel 9 Vreemdelingenwet

definieert welke bewijzen de vreemdeling moet voorleggen, waardoor zowel buitengewone omstandigheden als een prangende humanitaire situatie door elk begin van bewijs aangetoond moet kunnen worden.

Langs de ene kant wenst DVZ (onterecht) de medische bewijselementen te negeren, langs de andere kant tonen ze net de buitengewone omstandigheden aan waarin verzoekster zich bevindt en waarvan DVZ heeft aanvaard dat verzoekster zich er inderdaad in bevindt.

Verzoekster herinnert DVZ er bovendien aan dat de Omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet verduidelijkt dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (bv. omwille van oorlogsomstandigheden of een ernstige ziekte). " Hiermee geeft DVZ aan dat medische elementen aanvaard kunnen worden om de buitengewone omstandigheden waarin de vreemdeling zich bevindt aan te tonen.

DVZ voegt aldus niet enkel een voorwaarde toe aan de wet, doch spreekt het zichzelf tegen. Verzoekster begrijpt niet waarom haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, doch tegelijkertijd haar medische bewijsstukken niet weerhouden worden.

9.1.2.6 BESLUIT

Verzoekster haar aanvraag is ontvankelijk en werd op 01/03/2011 reeds voorwaardelijk gegrond verklaard. DVZ laat na aan te tonen wat er thans gewijzigd is. DVZ laat na aan te tonen waarom nu plots bepaalde elementen niet langer in aanmerking worden genomen en waarom thans een beslissing tot ongegrondverklaring gerechtvaardigd is.

Verzoekster is in het ongewisse over de redenen. DVZ schendt de formele motiveringsplicht.

Verzoekster toont aan duurzaam en lokaal verankerd te zijn, Nederlandse lessen te hebben gevolgd, werkbereid te zijn, en toont aan bijzondere bijstand nodig te hebben van haar Belgische familieleden (zus).

Verzoekster begrijpt niet waarom deze elementen plots niet langer voldoende zijn om haar te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op het voorgaande, is het aangevoerde middel gegrond."

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"Verzoekster brengt als eerste en enig middel een schending van artikel 9 en 9 bis van de Vreemdelingenwet aan, evenals een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikel 2, 3 en 4 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Daarnaast werpt verzoekster ook een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur op, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en de redelijk termijn.

Verzoekster beroept zich op de rechten die zij zou putten uit de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Verzoekster beroept zich op een schending van het vertrouwens-, gelijkheids-, zorgvuldigheids- en het rechtzekerheidsbeginsel door de niet-toepassing van de instructies.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden volgens verzoekster geschonden door tegenstrijdigheden in de beslissing, meer specifiek wat betreft de duurzame lokale verankering en integratie in België. Verzoekster meent dat niet alle elementen onderzocht werden, daar zij een duurzame lokale verankering en integratie in België aantoonde en zich eveneens in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Daarnaast meent verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op een onbestaand stuk. Bovendien meent verzoekster dat zij in het ongewisse is over de redenen van de beslissing.

Verzoekster meent dat indien haar aanvraag sneller was behandeld, minstens voor de rechtspraak van 5/10/2011, zij kans had gemaakt op onbeperkt verblijf.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat wat betreft de schending van de redelijk termijn verzoekster slechts opwerpt dat deze zou geschonden zijn, maar geen verdere elementen aanhaalt. Een loutere bewering kan in geen geval volstaan om een dergelijke schending te bewijzen.

Bovendien wenst de verwerende partij te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : "De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang."

(R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007).

Ook verzoekster verblijft sinds het verstrijken van haar visum, slechts geldig tot 8 januari 2004, illegaal op het grondgebied.

Bijgevolg is het middel wat betreft dit aspect onontvankelijk.

In ieder geval heeft verzoekster geen belang bij dat onderdeel van het middel. Indien het bestuur tot een beslissing zou zijn gekomen voor de ' rechtspraak van 5/10/2011 ' dan nog zou zij geen positieve beslissing hebben kunnen krijgen, daar zij niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarde, met name titularis zijn van een arbeidskaart B.

De verwerende partij heeft daarnaast de eer te antwoorden dat de invulling van de door verzoekster opgeworpen beginselen de volgende zijn :

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren" (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Wat betreft het gelijkheidsbeginsel dient verwezen te worden naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : "Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld."

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011).

Verzoekster werpt een schending van deze beginselen op omdat in haar dossier de instructies van 19 . juli 2009 niet meer gevolgd werden.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat zij zich bij het nemen van de bestreden beslissing inderdaad niet baseerde op de vernietigde instructies. Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Artikels 9 en 9 bis van de Vreemdelingenwet kennen een discretionaire bevoegdheid toe aan de bevoegde Staatssecretaris. Op basis van deze discretionaire bevoegdheid besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris, onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een BIVR met een geldigheid van één jaar te versturen naar de gemeente.

Gezien verzoekster van dit voorbehoud op de hoogte werd gebracht per brief van 1 maart 2011 was zij geïnformeerd met betrekking tot de implicaties indien zij geen arbeidskaart B zou kunnen voorleggen.

Vanzelfsprekend baseerde de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij het nemen van de beslissing ook niet op de andere criteria van de vernietigde instructies.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Verzoeksters kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Ook verzoeksters beschouwingen, als

zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan dit feit.

Zie in dezelfde zin: R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde r behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)." R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en réglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de réglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet."

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekster voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.7 69 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden, en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

Als de overheid haar bevoegdheden uitoefent binnen de perken van de macht die haar door de grondwet en de wetten zijn toegekend, beschikt de burger immers niet over een recht op een ongewijzigd beleid. Dit wordt onder meer bevestigd door het arrest nummer 86. 787 van 14 april 2000 van de Raad van State en door het arrest nr. 131.2001 van 30 oktober 2001 van het toenmalige Arbitragehof. Zolang de overheid geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen schendt kan zij haar beleid wijzigen in functie van de maatschappelijke, economische politieke of andere evoluties.

Het discretionair karakter van de aan de overheid toegekende bevoegdheden betekent precies dat een dergelijke keuzevrijheid van de overheid geen fout uitmaakt."

(REA Brussel, 22ste kamer, 29 mei 2012, nog niet uitgegeven.)

Derhalve kunnen noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het gelijkheidsbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel en noch van het vertrouwensbeginsel in casu weerhouden worden.

Daarnaast dient er wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht op gewezen te worden dat de verwerende partij wel degelijk de aanvraag van verzoekster kon afwijzen louter op basis van het niet voorleggen van een arbeidskaart B. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij, rekening houdend met alle elementen, verzoekster een BIVR zou toekennen indien verzoekster een arbeidskaart B voorlegde. Het verbinden van het toekennen van een BIVR aan een dergelijke voorwaarde, na beoordeling van alle door verzoekster opgebrachte elementen, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster werd ook geïnformeerd over deze voorwaarde. Het is dan ook logisch dat het BIVR niet wordt afgeleverd, en de machtiging ongegrond verklaard, indien blijkt dat de arbeidskaart definitief geweigerd werd.

Daar waar verzoekster in dit kader de schending van de (formele) motiveringsplicht opwerpt dient naar eerdere rechtspraak verwezen te worden : "Overwegende wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatie bij de Raad van State; dat het middel in die mate ongegrond is;" (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140. 730/XIV-16.486) .

De redenering van verzoekster wat betreft het ontbreken van een stuk in het administratief dossier kan niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet beweert dat zij zich baseert op een stuk dat stelt dat verzoekster verzorging, steun en bijstand zal krijgen in Turkije. Evenwel wijst de Dienst Vreemdelingenzaken erop dat verzoekster in Turkije nog familie heeft, namelijk haar broers en ouders. Dit wordt niet door verzoekster in twijfel getrokken. Bijgevolg is het aan verzoekster om, in het kader van haar aanvraag machtiging verblijf op grond van 9 bis, aan te tonen dat zij zich omwille van humanitaire redenen in een uitzonderlijke situatie bevindt daar haar familie in Turkije niet voor haar zou kunnen zorgen.

Verzoekster haalt daarnaast geen elementen aan die een schending van de formele motiveringsplicht ondersteunen. De andere aangehaalde elementen zullen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

De bewering van verzoekster is foutief, waar zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van exact dezelfde elementen verschillende beslissingen neemt. Opnieuw, het is logisch dat de Dienst Vreemdelingenzaken een ongegrondheidsbeslissing neemt wanneer verzoekster geen arbeidskaart B kan voorleggen, welke het voorbehoud uitmaakte dat reeds per brief dd. 1 maart 2011 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Daarnaast maakt verzoekster niet duidelijk waarom de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing dieper diende in te gaan op het gegeven dat verzoekster tot 8 januari 2004 legaal in België verbleef met een visum kort verblijf. De verwerende partij trekt dit gegeven namelijk geenszins in twijfel.

De verwerende partij haalt in haar beslissing duidelijk de verschillende elementen aan waarop zij zich baseert. Zo ontkent zij niet dat verzoekster geïntegreerd is, hetgeen ook terug te vinden is in de brief van 1 maart 2011, maar stelt zij duidelijk dat deze integratie en de opgebouwde banden in België niet volstaan, daar zij geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst. Dergelijke beoordeling behoort tot haar discretionaire bevoegdheid en kan ook niet als onredelijk worden beschouwd, gezien het 28 jarig verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen het precair verblijf in een vreemd land.

Daarnaast haalt verzoekster het oude artikel 9, lid 3 van Vreemdelingenwet aan om te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet afdoende motiveerde, daar zij aangaf geen rekening te houden met alle medische elementen zoals aangebracht door verzoekster.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door verzoekster aangehaalde artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 15 september 2006. Bij dezelfde wet werd artikel 9 bis ingevoerd. Eveneens werd artikel 9 ter ingevoerd, dat inderdaad een specifieke procedure creëert voor een aanvraag machtiging tot verblijf te stellen op basis van medische redenen. Het wordt door verzoekster niet betwist dat zij een aanvraag machtiging verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet indiende en niet op grond van artikel 9 ter. Bijgevolg doen citaties van oude wet, die niet meer van kracht was ten tijde van de indiening van de aanvraag machtiging tot verblijf, geheel niet ter zaken.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de gezondheidstoestand van verzoekster, voor zover relevant om de

humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevond te kunnen beoordelen. Andere medische elementen kunnen niet in rekening gebracht worden bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zoals correct gesteld, vallen deze verdere medische elementen buiten de context van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en kunnen die aangebracht worden in het kader van een procedure machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en enige middel is derhalve niet gegrond."

4.3. Waar verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en betoogt onder meer:

“In een laatste punt baseert DVZ zijn weigeringsbeslissing op het feit dat een vreemdeling geen medische gegevens of toestand mag aanhalen in zijn of haar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Opnieuw dient benadrukt te worden dat artikel 9bis VW geen criteria voorziet opdat de aanvraag conform artikel 9bis ontvankelijk of gegrond verklaard kan of moet worden.

Indien verzoekster medische elementen voorlegt, doet zij dit om aan te tonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, hetgeen een aanvraag tot verblijf bij de burgemeester van haar woonplaats in België kan rechtvaardigen.

[...]

Verzoekster diende nooit eerder een aanvraag in op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waardoor de voorgelegde (medische) elementen in aanmerking dienen genomen te worden voor hun aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis.

Opnieuw voegt DVZ een onwettige voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat medische elementen in het kader van een aanvraag conform artikel 9bis VW niet of nooit weerhouden kunnen worden omdat zij "buiten de context vallen van artikel 9bis" en dat er in de regularisatieaanvraag van verzoekster "aan deze medische elementen geen verder gevolg kan worden gegeven". Noch artikel 9bis, noch artikel 9 Vreemdelingenwet definieert welke bewijzen de vreemdeling moet voorleggen, waardoor zowel buitengewone omstandigheden als een prangende humanitaire situatie door elk begin van bewijs aangetoond moet kunnen worden."

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekster de schending aanvoert, houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van verzoekster medische elementen werden voorgelegd en dat medische stukken werden gevoegd. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de voorlaatste alinea: *“Betrokkene beroept zich op een prangende humanitaire situatie namelijk dat zij er alleen voor zou staan in haar land van herkomst, dat ze alleenstaande zou zijn, en dat ze als gehandicapte vrouw aangewezen zou zijn op haar familie. Haar naaste familie zou in België wonen en ze zou persoonlijke verzorging krijgen van haar Belgische zus en de rest van haar familie in België. Uit het dossier van betrokkene blijkt echter dat zij nog familie (namelijk haar ouders en broers) heeft in Turkije. Zij toont niet aan waarom haar familie die in Turkije woont haar niet zouden kunnen verzorgen.”* In de laatste alinea stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat, zoals verzoekster in essentie aanhaalt, *“wat de medische elementen betreft”* er twee verschillende procedures bestaan, enerzijds het artikel 9bis *“dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven”* en anderzijds het artikel 9ter *“als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening”* en dat verzoekster, voor wat betreft de aangehaalde medische elementen, aldus een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen. Daarna besluit hij dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen en dat aan deze medische elementen dan ook *“geen verder gevolg”* dient te worden gegeven.

In de nota met opmerkingen herhaalt verweerder dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, zijnde een specifieke procedure gecreëerd voor een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van medische redenen. Verweerder betoogt eveneens dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster voor zover relevant om de humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevond te kunnen beoordelen; dat de *“andere”* medische elementen niet in rekening kunnen worden gebracht bij de behandeling van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze *“verdere”* medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen.

De Raad merkt dan ook op dat uit de bestreden beslissing blijkt en in de nota met opmerkingen door verweerder wordt erkend dat een opdeling werd gemaakt tussen de medische elementen. Enerzijds werd in de bestreden beslissing het element dat verzoekster als gehandicapte vrouw aangewezen zou zijn op haar zus en familie in overweging genomen, doch, omtrent de - zoals door verweerder in zijn

nota benoemde “andere” of “verdere” - medische elementen wordt louter gesteld dat deze buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat door verzoekster inderdaad tevens medische stukken werden gevoegd bij haar aanvraag omtrent de medische problematiek op zich, onafhankelijk van de zorg door haar zus of familie.

Zoals verzoekster terecht betoogt, zijn er geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder maakt niet aannemelijk op welke wettelijke basis hij, in het licht van de hierboven omschreven omstandigheden louter kan verwijzen naar de verblijfsmachtigingsprocedure in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zonder beoordeling van de “andere” of “verdere” medische elementen. De bestreden beslissing mist dan ook een deugdelijke beoordeling waarom de aangehaalde elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De repliek uit de nota met opmerkingen, die in essentie neerkomt op het volharden in de motieven van de bestreden beslissing en het niet akkoord zijn met de door verzoekster aangehaalde argumenten, doet hier op geen enkele wijze afbreuk aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt derhalve aangetoond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 9 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 9 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 9 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS